

RECENSION

Agnès Jaoui och Jean-Pierre Bacri i *Det regnar alltid i Provence*

Originaltitel **Parlez-moi de la pluie**
Svensk titel **Det regnar alltid i Provence**
Regi **Agnès Jaoui**
Producent **Jean-Philippe Andraca**
Manus **Agnès Jaoui & Jean-Pierre Bacri**
Foto **David Quesemand**
Roller **Jean-Pierre Bacri, Agnès Jaoui, Jean-Philippe Andracaui, Jamel Debbouze, Pascale Arbillot, Guillaume De Tonquedeo m fl**
Frankrike 2008
Längd i tid **1 tim 50 min**
Censur tillåten **barntillåten**
Distributör **Atlantic Film AB**

Det regnar alltid i Provence

"Frankrikes kvinnliga Woody Allen" börjar bli ett uttjatat epitet men Agnès Jaoui kommer att få dras med det hela livet. Men det är väl knappast något som hon behöver skämmas för. Beröringspunkterna är så pass många att man ibland nästan väntar på att New York-hypokondriker ska träda in i rutan med basker på huvudet. Rytmen, timingen i skämten, den intellektuella driften med överklassen, situationskomiken och konsten kontra kreativiteten är snarlik hos de båda regissörerna.

I Jaouis senaste film *Det regnar alltid i Provence* använder hon återigen sin manus-parhäst Jean-Pierre Bacri i en av huvudrollerna. Den här gången spelar han en föredetting. En regissör med sin bästa tid bakom sig.

Michel ska göra en serie dokumentärfilmer om starka historiska kvinnor och har som första intervjuoffer valt den feministiska politiker Agathe Villanova (spelad av Jaoui själv). Till sin hjälp har han den betydligt yngre men mer begåvade Karim. Det som skulle bli ett stilla förberedande för Agathes kampanj blir ett antal sejourer med två regissörer som lider av både beslutsamhetsångest, kreativa meningsskiljaktigheter och ren idioti. Filmsekvenserna spelas framför allt in i Agathes syster Florences sommarhus. Passande med tanke på att Michel har ett hemligt förhållande med just Florence.

Bacri är ett geni på att spela "ett barn i vuxenkropp"-rollerna. Han har dessutom förmågan att med små nyanser utveckla en patetisk karaktär som man sympatiserar med. Eftersom både Bacri och Jaoui skapar sitt persongalleri med sig själva i åtanke blir tonträffen ofta mitt i prick.

Påtaglig i *Det regnar alltid i Provence* är också den allvarliga politiska delen som behandlar Frankrikes algeriska befolkning och inflytande. Konflikten är ett sår som har rivits upp gång på gång i starka filmer de senaste åren. Österrikaren Michael Hanekes *Dolt hot* och Rachid Boucharebs *Infödd soldat* är två lysande exempel.

Karim i Jaouis film är av algerisk härkomst och hans mamma, hjälpredda hemma hos Florence, kuvar och anpassar sig. Det finns en subtil rasism som sipprar igenom vid några tillfällen. Aldrig som några pekpinna utan snarare som små hintar eller antydningar.

När man sätter sig ner och ser en ny Jaoui-film är förväntningarna höga. Hon har tidigare skämt bort oss med både *I andras ögon* och *Se mig*. *Det regnar alltid i Provence* är inte på något sätt en medioker film men är lite svagare än sina föregångare på alla plan. Manuset är inte lika djupsinnigt, sinnligt och skickligt pendlande mellan tragik och komik.

Slutscenen däremot är ett prov på den där magin som bara hon kan skapa.

Fredrik Söderlund